

[Ib Christensen]

mæssige grundlag bliver for lille, og så får vi den dræbende beskatning af den sidst tjente krone.

Vedrørende lønmodtagerfradraget kan det også være rimeligt at se på det, eftersom så mange af os – vel 80 pct. af den erhvervsaktive befolkning – er lønmodtagere. Men vi er noget betænkelige ved at erstatte det af et fradrag, som virksomhederne skal foretage. Dels kan det afstedkomme nogle administrative byrder for virksomhederne, der i forvejen er belastet hårdt nok med sådanne, navnlig de mindre virksomheder, dels kan der også her ligge en skatteunddragelsesmulighed, fordi begge parter kan have en interesse i at få dette fradrag oppustet mest muligt. Man kan altså her lukke op for en skatteunddragelsesmulighed, uagtet kendsgerningen på den anden side er, at lønmodtagerfradraget i dag langt fra er en kompensation for udgifter, der har været nødvendige for indtægtserhvervelsen. Dertil er det faktisk for stort for de fleste lønmodtagere. Vi er altså noget betænkelige på dette område.

Vedrørende befodringsfradrag må vi sige, at det er noget, der er blevet indført i skatte-lovgivningen for ca. 30 år siden. Det må være en privat sag for folk, hvor de vil bo i forhold til deres arbejde, og derfor kan vi også gå ind for, at man fjerner dette befodringsfradrag.

Renteproblematikken er et kapitel for sig og et væsentligt kapitel. Det er sagt af embedsmandsudvalg efter embedsmandsudvalg og hærskarer af sagkyndige økonomer, skattekundige økonomer, at det er umuligt i praksis at sondre mellem renter af privat gæld og renter af erhvervsmæssig gæld, og at der i hvert fald er nogle ganske indlysende skatteunddragelsesmuligheder for dem, der driver selvstændig erhvervsvirksomhed, hvis man prøver at lave en sådan sondring. Her ville det være ønskeligt, om skatteministeren ville have i minde de økonomiske lærdomme, han dog har kaperet, fremfor at tage nogle politisk-opportunistiske hensyn. Det ville i det hele taget være ønskeligt med lidt større pædagogik på dette område, fremfor at man bøjer sig for nogle politiske hensyn, som man ud fra sin økonomiske viden må vide – og faktisk også, kan jeg forstå, har bekendt at man ved – er imod det, der sagligt er rigtigt. Det gælder både renteproblematikken og hele lejeværdispørgsmålet. Når

ministeren nu erkender åbent, at det sagligt mest rigtige ud fra den økonomiske lærdom ville være at forhøje lejeværdibeskatningen, er det trist, at man ikke til fulde drager konsekvensen heraf.

Derfor må vi sige, at det er forkert at prøve at sondre mellem privat og erhvervsmæssig gæld; man må skattemæssigt behandle de to former for gæld ligeligt, også ud fra den betragtning, at det er forkert at have et skattesystem, hvorefter ens indtægter beskattes forskelligt, alt efter om det drejer sig om en lønmodtager eller det drejer sig om en selvstændig erhvervsdrivende. Der er tendenser i forslaget, der yderligere udbygger denne forskel, der kan være mellem selvstændige og lønmodtagere, og det kan ikke være rimeligt.

Der kan være forskellige meninger om, hvordan vi skal komme ejerboligsubsidieringen til livs, og det er der også i retsforbundet. Men vi er altså kommet med et udspil med en 3 pct. lejeværdi for 1979 som en begyndelse til en sanering, og vi mener, at indtil det kan dokumenteres, at man kan klare denne ejerboligsubsidierings nedtrapning på en administrativt og socialt rimelig måde på anden vis, må man operere med lejeværdibe grebet. Det ser da også ud til, at regeringen delvis erkender det, men altså ikke vil tage de fulde konsekvenser heraf.

Når det drejer sig om afskaffelse af en række andre fradrag, kan vi da tiltræde en række af disse, 3.000 kr. fradraget f. eks., som er en ren og skær skattefidus i realiteten. Pensionsfradraget bliver også, som det rigtigt påpeges i redegørelsen, i vidt omfang udnyttet som en fradragsfidus og ligeledes fradrag for repræsentation.

Vi er også glade for, at regeringen går ind for, at der sættes en minimumsgrænse for kommunernes udskrivning af grundskyld, lige så vel som vi i allerhøjeste grad bifalder, at fradragsretten fjernes for ejendomsskatter. Det er nogle af de glædelige ting i buketten.

Ligeledes kan vi gå ind for, med den væsentlige undtagelse, som jeg nævnte, nemlig renteproblematikken, det princip, at fradrag ikke foretages på selvangivelsen, men normalt gives i den pålignede skat. Det kan også have betydning for de skatteydere, der er i stand til at unddrage sig skat på den ene eller anden måde; så får de da i hvert fald ikke et fradrag. Med hensyn til kapitalvindingskatten konstaterer vi med glæde, at